

[Freddy Madsen.]

Så vil jeg godt sige om den stemmeform, man nu vælger, at det er dog vistnok det mærkværdigste, vi nogen sinde har oplevet. Der har eksisteret mange mærkværdige former for at afgive stemmer både historisk og i nutiden, og der gør det stadig. Det har været sådan, at folk skulle have foden under eget bord for at afgive deres stemme. Vi har aktieselskaberne, hvor man stemmer på manges vegne i kraft af sine penge osv. Men det her med 2 stemmer til én mand, det er vist aldrig set før hverken i dansk organisationsliv eller noget andet sted. Det er muligt, at det er, men så vil jeg gerne belæres om det.

Jeg ved ikke, om det er almindeligt, at man stemmer i disse forskellige organer ved håndsoprækning, men man kan så forestille sig, at det skal foregå på den måde, at lærerne skal række to hænder i vejret, når der skal stemmes.

Jeg vil godt høre, om der så skulle komme et cirkulære om, at i den slags situationer skulle studenterne, hvis de stemte sammen med lærerne, række højre hånd i vejret, mens de, hvis de stemmer imod, skulle række venstre hånd i vejret. Det er meget rart at få det helt på det klare, hvordan denne mærkværdighed, som man her vil indføre, skal bringes til at fungere. Det er klart, at det vil skabe overordentlig svære problemer. Det ligger jo også i indstillingerne fra en række af de læreanstalter, som har udtalt sig, at hvis ikke man har haft problemerne, så skal man nok få dem, hvis man går over til den slags mærkværdigheder.

Og så er der spørgsmålet om valgbestemmelser og om tilskud. Der tales så meget om, at man vil politiseringen ved læreanstalterne til livs. Ja men det, der er tale om her, er jo netop, at man vil politisere tingene. For det, der er sagen, er jo, at studenterådene, sådan som de fremtræder, uanset om man bryder sig om deres faglige politiske linje eller ej, er studenternes faglige organisationer, som varetager deres interesser, ikke bare i spørgsmålet om faglige og politiske spørgsmål, men først og fremmest i en række studiemæssige og en række sociale spørgsmål, som er ganske afgørende. Det er derfor, der har været enighed om at bevilge disse faglige organisationer tilskud til at

udføre deres arbejde, og det er dér, man nu afgørende vil sætte ind, for at splittelsesorganisationer kan få større fodfæste, end de har i øjeblikket, på et ganske uberettiget grundlag. Jeg finder det overordentlig forbløffende, at socialdemokratiet med hele den debat, som har stået i denne sal også om organisationsproblemer på en anden led, kan komme og fremsætte et forslag, som faktisk er med til på et andet område at godkende noget, som man ellers med rette er modstander af.

Og så blot til slut om fremskridtspartiets forslag: det har vi også tidligere set, om end i en lidt anden form. Det er klart, at med den holdning, vi har til styrelsesloven i almindelighed, kan vi absolut ikke acceptere dette forslag.

Erhard Jakobsen (CD):

I modsætning til den lidet troende hr. Morten Lange er jeg begyndt at tro på mirakler. Når jeg tænker på den nærmest hånlige afvisning, som centrum-demokraternes ordfører, Ingolf Knudsen, fik, da han for ikke så forfærdelig mange måneder siden rejste tanker som dem, der nu ligger i undervisningsministerens forslag, kan jeg kun begynde at tro på, at der altså er gode kræfter, der virker forskellige steder i samfundet, også uden for folketinget.

Nu ser det ganske klart ud til, at der er overvejende flertal for ret stærke beslutninger, det kan man vist roligt sige. Når jeg tænker på, hvordan et af vore udmærkede tidligere medlemmer, „den onde Helge“, blev betegnet og blev besvoret i sin tid for det, han lavede, så må jeg rigtignok sige, at efter det, der nu sker, kan man kun gisne om, hvilke betegnelser der vil blive brugt om den nuværende undervisningsminister. Jeg tror bare, at det gør mindre indtryk i offentligheden i dag, end det gjorde dengang. Det eneste, man kan beklage, er, at der er spildt kostbar tid. Sagen kunne have været klaret nøjagtig lige så godt for halvandet år siden som nu. Der er ikke kommet noget nyt frem, som de folk, der vidste besked, ikke vidste allerede dengang. Sagen står i dag, akkurat som den stod for halvandet år siden. Man nægtede bare at tage kendsgerningerne til efterretning, man nægtede at lytte til de folk, der ikke bare udsprede rygter, men dokumenterede, hvad de sagde.